

størstedelen af kontorerne vil være knyttet erhvervsvejledning. Som foran nævnt bør der ansættes særlige erhvervsvejledere, der fortrinsvis bør vælges iblandt lærere og andre, der har beskæftiget sig med ungdomsarbejde, idet sådanne må anses for at have særlige forudsætninger for at udføre arbejdet med erhvervsvejledning på tilfredsstillende måde. Erhvervsvejledningen vil iøvrigt ud over erhvervsvejlederen kræve et vist kontorpersonale, men man er herved gået ud fra, at kontorarbejdet i det væsentlige kan udføres af det personale, der iøvrigt er knyttet til arbejdsanvisningskontorerne. Det bemærkes herved, at personalet, herunder erhvervsvejlederen, er underkastet den i kontorernes personale- og løningsregulativ indeholdte forskrift om tavshedspligt.

Til § 2. Bestemmelsen indeholder den nærmere afgrænsning af erhvervsvejledningens 2 bestanddele: erhvervsoplysning og erhvervsrådgivning.

Til § 3. Denne bestemmelse afgiver hjemmel for *erhvervsoplysningens* nærmere tilrettelæggelse, jfr. herved de almindelige bemærkninger foran s. 3—4. På grund af den nære forbindelse mellem arbejdsanvisning og skole på dette område må tilrettelæggelsen ske ved samarbejde mellem undervisningsministeren og arbejds- og socialministeren.

Det forudsættes, at vedkommende offentlige skoles ledelse, forinden ønske fremsættes om afholdelse af erhvervsoplysende foredrag m. v., forhandler med fælleslærerrådet i vedkommende kommune.

Til § 4. I denne bestemmelse, der omhandler erhvervsvejledningens andet led: *erhvervsrådgivningen*, gives der erhvervsvejlederen ret til at indhente erklæringer om den erhvervssøgende fra skolen — herunder eventuelt vedkommende skolepsykolog, jfr. ungdomskommissionens ønske herom —, forældrene eller andre, der har kendskab til ham; endvidere ret til at indhente erklæring fra vedkommende skolelæge eller en anden læge end skolelægen. Det bemærkes herved, at de lægelige oplysninger, erhvervsvejlederen skal benytte sig af, normalt vil kunne tilvejebringes fra skolelægen, men der kan dog opstå tilfælde, hvor skolelægens oplysninger ikke er fyldestgørende. I sådanne tilfælde må der stå en læge til rådighed for erhvervsvejlederen. Hvor der i forvejen er

knyttet en rådgivende læge til arbejdsanvisningskontoret af hensyn til dettes arbejde med erhvervshæmmede, vil det være naturligt, at denne læge også benyttes af erhvervsvejlederen. I særlige tilfælde må henvisning til speciallæge kunne finde sted; de nødvendige rejseudgifter i forbindelse med henvisning til læge må kunne afholdes af kontoret.

Endelig gives der adgang for erhvervsvejlederen til om fornødent at lade den erhvervssøgende underkaste psykoteknikkprøve før rådgivningen. Der henvises herom til betænkningen s. 21—25*). Forsøgene med erhvervsvejledning har vist, at psykotekniske undersøgelsesresultater kan have betydning som supplement til de øvrige foreliggende oplysninger om den unge, og under forsøgene har de pågældende erhvervsvejledere i adskillige tilfælde benyttet sig af adgangen til at supplere de oplysninger, der forelå fra læge, lærer og forældre, med et psykoteknikk undersøgelsesresultat. Det må derfor anses for nødvendigt, at der fortsat er adgang for erhvervsvejledere til at søge bedømmelsesgrundlaget udbygget gennem psykotekniske undersøgelser. Til den nødvendige udbygning på dette område vil der kunne påløbe særlige udgifter, hvortil bevilling vil blive søgt på sædvanlig måde.

Til § 5. Der henvises til bemærkningerne til § 4 om lægelig og psykoteknikk bistand.

Til § 6. Bestemmelsen svarer til arbejdsløshedslovens § 2, stk. 9, 3. punktum.

Til § 7. Udgifterne, hvorom henvises til de almindelige bemærkninger, afholdes og fordeles, for så vidt de vedrører de enkelte arbejdsanvisningskontorer, efter de i arbejdsløshedslovens § 2, stk. 10 og 11, indeholdte regler, d. v. s. således, at den kommune, i hvilken arbejdsanvisningskontoret er beliggende, forskudsvis afholder udgifterne. Denne kommune afholder endeligt $\frac{1}{3}$ af udgifterne, medens $\frac{1}{3}$ efter regnskabsårets udløb fordeles i forhold til folketallet ved den senest afholdte almindelige folketælling imellem de øvrige til amtsarbejdsanvisningskontoret henlagte kommuner. Staten yder som tilskud halvdelen af de årlige udgifter, hvorhos den fælleskommunale udligningsfond yder et tilskud på $\frac{1}{4}$ af udgifterne. Hvor der er oprettet filialkontorer, fordeles arbejdsdirektoratet udgiften til erhvervsvejledning mellem hovedkontoret og filialkontoret. Udgifter, der ikke vedrører det enkelte arbejdsan-

*) Sidehenvisningerne vedrører betænkningen, således som den er genoptrykt i 1950.